ОД МАЛЕ ФАРСЕ ДО ВЕЛИКЕ ТРАГЕДИЈЕ

Глобални Апсурдистан

Ср-би-ја је по-но-во у пот-пу-но ап-сурд-ној си-ту-а-ци-ји. Са-да је то бол-но ја-сно сва-ко-ме иоле при-бра-ном, а мо-гло је из-не-на-ди-ти са-мо на-ив-не.

Вест је сти-гла пред са-мо за-кљу-че-ње овог бро-ја „НА-ЦИ-ЈЕ". Ни-је из-не-на-дио њен са-др-жај, не-го де-мон-стри-ра-на ци-нич-ност. Зва-нич-ни пред-став-ник УН на пре-го-во-ри-ма о ста-ту-су Ко-со-ва и Ме-то-хи-је Мар-ти Ах-ти-са-ри – глав-ни ко-ор-ди-на-тор тих пре-го-во-ра, ко-ји би тре-ба-ло (ваљ-да) да две стра-не усме-ри ка ком-про-ми-сном и трај-ни-јем ре-ше-њу – из-ја-вио је да су пре-го-во-ри прак-тич-но већ за-вр-ше-ни, дан пре не-го што су и по-че-ли, јер се „њи-хов ис-ход зна". На осно-ву „ве-ћин-ске во-ље ста-нов-ни-штва", Ко-смет ће „до-би-ти не-за-ви-сност".

На стра-ну са-да то да ли је у слич-ним слу-ча-је-ви-ма ве-ћин-ска во-ља ста-нов-ни-штва на не-кој те-ри-то-ри-ји узи-ма-на као до-во-љан основ за не-за-ви-сност (Српска Кра-ји-на, Срп-ска, Ка-та-ло-ни-ја, Прид-ње-стро-вље, Аб-ха-зи-ја, Осе-ти-ја, Кур-ди-стан...). На стра-ну и то ка-ко се до по-сто-је-ће ет-нич-ке ве-ћи-не на КиМ до-шло, с об-зи-ром на ре-зо-лу-ци-је УН ко-је ја-сно на-во-де за-бра-њу-ене на-чи-не у тој ства-ри. На стра-ну чак и то да ли се спо-ме-ну-ти „ме-ђу-на-род-ни пред-став-ник" уоп-ште мо-гао на-ћи на том ме-сту, и да ли њу-гов ман-дат до-пу-шта та-кве из-ја-ве (тај спе-ци-јал-ни рат из-ја-ва-ма).

Оста-је не-у-трал-но, објек-тив-но, ло-гич-ко пи-та-ње: че-му он-да „пре-го-во-ри”? Че-му он-да сва та име-но-ва-ња и ти-мо-ви, стра-те-ги-је и так-ти-ке, ана-ли-зе и про-це-не, рун-де и сликања, сви ти не-до-лич-ни и ску-пи цир-ку-си?

Да ли је све то са-мо смо-квин лист за кон-ти-ну-и-ра-но на-си-ље над ме-ђу-на-род-ним пра-вом и уни-вер-зал-ним прин-ци-пи-ма, усто-ли-че-но у но-во пра-во и но-ви прин-цип?

Или је сми-сао да се Ср-би-ја оте-ра из пре-го-во-ра пре не-го што на њи-ма поч-не озбиљ-но, струч-но и ар-гу-мен-то-ва-но да бра-ни сво-је ин-те-ре-се (што би ја-сно по-ка-за-ло да срп-ска по-зи-ци-ја, упр-кос све-му, ни-је баш та-ко ин-фе-ри-ор-на и из-гу-бље-на)?

Или је, пак, циљ: на-те-ра-ти Ср-би-ју да при-ста-не на очи-глед-ну „пре-ва-ру на нај-ви-шем ни-воу”, да пре-и-ме-ну-је *ми-ров-ни уго-вор* у *акт о ка-пи-ту-ла-ци-ји*, да се са-гла-си са не-ис-пу-ња-ва-њем пу-но-ва-жних ме-ђу-на-род-них оба-ве-за пре-ма њој и уђе у по-га-ђа-ње о спо-ред-ном? Да се цен-ка хо-ће ли јој, ка-да, ка-ко и ко-ли-ко би-ти пла-ће-но (ком-пен-зо-ва-но) оно што јој је већ, тврди се, оте-то?

Ка-ко да-ље ићи пу-тем ко-ји је обе-сми-шљен већ на пр-вом ко-ра-ку? А ка-ко не ићи кад знаш да „у сва-ком твом ко-ра-ку ми-ле-ни-ју-ми ро-мо-ре, сви оти-шли кроз те-бе те-ку”? Сме ли се због једне изјаве испасти из седла и не учинити све што је до нас?

Ах-ти-са-ри-је-ва из-ја-ва, нео-че-ки-ва-на са-мо у ме-ри сво-је ле-де-не без-оч-но-сти, по-је-ла је на овој стра-ни-ци бе-ле-шку о јед-ној по-зо-ри-шној пре-ми-је-ри у Бе-о-гра-ду. А на-кон пре-ми-је-ре, го-во-ре-ћи о пред-ста-ви и епо-хи у ко-јој жи-ви-мо, ре-ди-тељ Та-ња Ман-дић Ри-го-нат је ре-кла:

„У овом све-ту, иако је он већ дуго све-ден на пор-но-граф-ску ски-цу, ипак се још вре-ди бо-ри-ти за пра-вич-ност. Ни-је увек све у оства-ри-ва-њу ци-ља, има не-што и у бор-би.”
<

(Март 2006)